

ENDRE ADY

A MENEKÜLŐ
ÉLET

Endre Ady
A menekülő Élet

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=24175020

A menekülő Élet:

Содержание

A SZŰZ PILÁTUS	5
KÖSZÖNET AZ ÉLETÉRT	5
DALOK A LABDATÉRRŐL	7
FELELET AZ ÉLETNEK	10
A SZŰZ PILÁTUS	12
A MEGABRONCSOZOTT LÉLEK	14
A VÁR-ÚR SZEMÉREMÖVE	16
A MEGŐSZÜLT TENGER	18
TÉLBE-HULLÓ EMBER VÁGYA	20
A TÁVOLI SZEKEREK	21
NYÁRDÉLUTÁNI HOLD RÓMÁBAN	23
A SÁTÁN KEVÉLYE	25
AZ ELZÁRT KIRÁLY-LYÁNY	27
A BÉKÉS ELTÁVOZÁS	28
AZ ÓPERENCIÁS TENGEREN	30
ASSZONY ÉS TEMETŐ	31
SZIVEDET ISTEN SEGITSE	31
A FIAM BÖLCSŐJÉNÉL	33
AZ ŐSZ SZERELMEI	35
ELDÖNTI A SORS	39
ASSZONY ÉS TEMETŐ	40
A VÉN CSAVARGÓ	42
A VÁROS LEÁNYA	45

A LEGSZEBB ESTE

47

Конец ознакомительного фрагмента.

48

Endre Ady

A menekülő Élet

A SZŰZ PILÁTUS

KÖSZÖNET AZ ÉLETÉRT

Van-e szebb élet, mint a másik,
S nem mindegy-e akárhogy
Verjük magunk az elmulásig?

Úgy siratom azt, amit sírtam,
Olyan nagy véték a sirás:
Esti vezeklés hajnal-pirban.

Aki él, az mind, mind örüljön,
Mert az élet mindenkinek
Kivételes szent örömmül jön.

Én vétkeztem, százszor vétkeztem,
De már jön a megjobbulás,
Már az örömet látni kezdem.

Már megragyog fénnel az élet,

Mindennemü és mindenkié:
Milyen nagy, áldott fényességek.

Akárki helyén éltem volna,
Életem éltem egyaránt,
Ujjongva avagy panaszolva.

És akármi is fog már jönni,
Mielőtt végleg elmegyek,
Meg fogom ezt szépen köszönni.

DALOK A LABDATÉRRŐL

I

Valamikor labdatéren
Hét fiuk ha összekaptunk sorshuzáson,
Ki az az egy nem osztózó
Labdaverő boldogságon,
Ki az az egy, ki ne játsszon,
Engem dobott ki a sors,
Mindig engem, mindig engem.

Kövére könnyel, sovár vággyal
Víg hat körül leskelődtem, ténferegtem.
Most is, most is víg hat körül,
Kik nem hatan: százan, ezren
Lapdát vernek víg-feledten
Csak úgy kussoltat a sors
Mindig engem, mindig engem.

II

Ni, most a labdatéren
Milyen gyorsak a fiuk
És még szebben kacagnak,
Miként a régi hatok.
Milyen, milyen szent volna
Utódomat meglelni,
A kitudott, kis senkit,
Fölösleges nem-játszót
És szólni hozzá vigan:
„Fiacskám, meglátod majd,
Lessz egy nagy labdajáték
S ott te leszel a vezér,
Repülsz, miként a labda
S rikoltasz, mint egy víg rigó,
S ha majd nagyon elfáradsz,
Keresed a hatokat,
Keresed s nem találod;
Igy van ez jól, fiacskám.
Régi hét fiuk közül
Ime, engem tartott meg
A fő-fő Labdaverő
S a többit szépen, ifjan
Kiverte a játékból.“
Igy szólnék utódomhoz.
De bár bejártam százszor
A régi labdateret,
Nem lelem, nem találom.
Talán más most a világ,
Nincs játékból kitudott

Csenevész, sárga fiu.
Pedig, nagy Labdaverő,
Én titkos, nagy Jehovám,
Úgy szeretném az ilyet
Mindet összegyűjteni
S egy vígságos játékban
Egy utolsót játszani.

FELELET AZ ÉLETNEK

Már új utálatok se jönnek,
Nagy csapások meg nem csufolnak,
Kopott, silány, hivatlan vendég
Penészes portámon: a Holnap
S roskadott vállamon: az Élet.
Csodálkozom, mikor beszélek,
Vagy mást merek unt szóra hozni
És hogy még tudok csodálkozni.
Néha, ütötten, mintha várnék
S táncol előttem halvány-halkan
Futós időkből néhány táncos,
Zárt szemű és hűlt lábu árnyék,
Ezekkel is már leszámoltam,
Csak voltak ők és én is voltam
Táncok korában, hős időben.
Csak olykor-olykor ébredeznek
Egy-egy versfaló messzi nőben,
Kiktől bókokat hoz a posta,
Kik unalomból kalandozva
Verik meg a vén kapus várat.
Egy szemrehányás, késett zokszó,
Elhalt hangu baráti kérdés
Jön-jön még s több váltó-lejárat.
És siratás, keserű száj-íz,
És a „mi lesz?” – re vállat vonva

És nézvén látni nem akarni,
Kergült a szív és az agy lomha.
Böngésem a hirlapok sorját,
Semmit se bánok, őrzök, értek.
Ürülnek a boros edények
Íz, szomjuság és mámor nélkül,
Se nem dühödik, se nem békül
Közömbös, borult, szegény lelkem.
Küldött az Élet: megfogadtam,
Parancsokat rótt: teljesítvém,
Kérdezett és ime: feleltem.

A SZÜZ PILÁTUS

Jaj, felejtek és görbe szájjal
Fanyargok én, aki a szitkot
Fohásszá avattam s a titkok
Bósz száju harsonája valék.

Leveleimet elégettem,
Multamat a Multba kavartam,
Akaratom mind elakartam
S unom a rest, döcögő Jövőt.

Unom már az emlékezést is
S a bánást bűneim fölötté,
Sok fogadkozásom: „örökre“,
Sok, pazarolt, régi csókomat.

Kit látok, másnak-válnak látok
S énemben bámulom a régít,
Mint egy öreg mesét: „beszélik“:
Óperencián is túl talán.

Minden úgy csittul, mulik, szürkül,
Mint amit rőt mező védelmez:
Ma már a Halál sem félelmes
S szégyenlem, ha föl-fölíjdedek.

Tán-holnapí végem mosolygom
S én, a szegény, megcsalt borissza,
Mint egy Isten úgy nézek vissza,
Által, eldobott életemen.

Ami mámor volt, nem sajnálom,
Ami józanság, az se késett,
Se barátot, se feleséget
Utamra nem ráncigáltam én.

Mosom kezeim, szűz Pilátus,
FelejteK, jaj és megbocsátok,
Csók, pénz, hit, bűn, nem várok rátok,
De nem várok már magamra sem.

A MEGABRONCSOZOTT LÉLEK

Bizony, ha élek,
Talán én is lantot cserélek,
Hiszen még máma
Abroncsozza lelkem a fáma.

És hogyha holnap tetszenék,
Jönnének más húrú zenék,
Új hírek és új aggodalmak.
De befűtött az Úr a dalnak,
Ha ilyen könnyen lebben el
A hit, a máj és a tüdő
S mint költők hívják: a kebel.

Bizony, ha élnék,
Életemet halálnak vélnék,
Mert élnék ócskán
Túl minden ringy-rongy földi jócskán.

És hogyha holnap tetszenék,
Van élet és halál elég.
Van összvére e szép kettőnek
Szülő-ágnak és temetőnek.
A bölcs ember sírva mulat,
De végül minden egyszerű:
Egy úri, hősi mozdulat.

Bizony, ha holnap
Hír-abroncsaim szétbomolnak,
Szabad-szebben
Lélek nem hullt szét lelkesebben.

A VÁR-ÚR SZEMÉREMÖVE

Fájdalmas betegség,
Örökös, barna cikkázása
A Halál-villámoknak,
Ki szereted a jaj-muzsikát,
Az átkozódó Jóbot,
A sebes Lázárokat,
Fájdalmas, hosszú betegség,
Te vagy az Élet,
Mert te vagy az Élet
Hű várnagya, ki jól vigyáz
A portyázó vár-úr
Kikapós, léha asszonyára.
Hajh, fájás nélkül
Az volna az Élet,
Ami a fáradt kurtizánnak
A legszebb ifjú
Szerelmi, szent dühe:
Semmi.
És én jajgatva is,
Egeket káromolva néha,
Mardosva, tépve,
Sujtva a Halál-villámoktól,
Érzem benned az Életet,
Érzem, hogy te vagy az Érzés,
Akit azért kaptam,

Hogy az Életet soha-soha
Érezni el ne üttesem,
Míg élek.
Óh Élet hű várnagya,
Fájdalmas betegség,
Köszönöm, hogy rámlakatoltad
Élet-uramnak
Szemérem-övét.

A MEGŐSZÜLT TENGER

*(„Fölforralja a mély vizet, mint a fazekat és a tengert
olyanná teszi, mint a képírók mocsára. Maga után hágy
világos ösvényt úgyannyira, hogy aki látná, azt vélné,
hogy a tenger megőszült.“ Jóh könyve 41.)*

Megőszült tenger, ez volt a vak remény:
Úgy hagyni vénen a tengert,
Hogy jajgasson,
Hol erős karral habjába csaptam én.

Hogy megőszülten tépje ezüst haját,
Hogy szánják a megőszült tengert,
E megőszült,
Halálraiijedt, óriás banyát.

S ha jön elétek az aggok serege
S kérdi, mi lelte a tengert:
Mondjátok meg,
Hogy itt úszott az Isten szörnyetege.

S mégis képírók képén mocsár, romok
S mégis nézzétek a tengert:
Kissé ősz lett,
De, hajh, semmi, de semmi sem változott.

Úgy csapott belé, mint az Isten nyila
Valaki s nézzétek a tengert:
Képiró-mű
S rajta néhány úri hal-familia.

Óh, én bibliám, mégis maradj titok
S ha nézik a megőszült tengert,
Mondd, hogy egyszer,
Egyszer tán mégis valami jönni fog.

Egyszer talán majd nyílik az Úr ege,
Egyszer tán átszeli a tengert
Villám-csíkban
Az Isten sujtott s kedvelt szörnyetege.

TÉLBE-HULLÓ EMBER VÁGYA

Napjaim: koldus, Télbe-hulló,
Csöndes, elszánt betegek,
De vidáman zúgnak körültek
Tavaszi csergetegek
S futó hó alól zöld kacsint.

Meggondolom, hiszen a láz: láz
S én mégis csak roncs vagyok
S kezdődő Télben várt Tavasszal
Mindhiában baktatok
S aligha érek már Tavaszt.

De csergő, friss álmaim vannak
S tépik Tél-est biborát
S rohannak utánam kölykökként
A nyilandó ibolyák:
Hát hogyha együtt érkezünk?

A TÁVOLI SZEKEREK

A Hold egy óra múlva jön föl
S a nagy országút verett,
Városba vivő, köves útján
Jönnek
A távoli szekerek.

Följött a Hold, muzsikák szólnak
És őszi harmat pereg
S nyikorogva, fehér Hold-fényben
Jönnek
A távoli szekerek.

Ki álmában a Holdnak fordul,
Nyugtalanul szendereg,
Mikor távolról iparkodva
Jönnek
A távoli szekerek.

Városba tartnak adni, venni,
Rossz kerekük nyekereg,
Nyikorogva és nyekeregve
Jönnek
A távoli szekerek.

A Hold elfordul, hajnal lesz már

S a hajnalban egy sereg
Villamos lámpa alszik el, ha
Jönnek
A távoli szekerek.

A városban ébrednek kinnal
Szegény, törött emberek
S várják azokat, akik jönnek
Jönnek
A távoli szekerek.

Leesik a Hold elfáradva
S a Nap, mint bibor, kerek,
Kacagó csoda hág az égre:
Jönnek
A távoli szekerek.

NYÁRDÉLUTÁNI HOLD RÓMÁBAN

Sandítva száll Rómára
Fecske-raj-követséggel,
Vigyorog vígan széjjel
Nyárdélutáni Hold.
Nagy kékség és pirosság
Most újból-újból hozzák
Régből azt, ami volt.
Szent mezők pára-fátylat,
Hegyek álom-szint válnak,
Diadalok s romok,
Nap s Hold közé beszöve,
Hanyattan az Időbe
Róma sűrög-forog.
Óh, gyönyörű örökség,
Változó, ős, szent község,
Urbs, te feledtető,
Az én-élet poklából
Lelkem-testem kilábol,
Te, szent védő tető.

Im, magam idehoztam,
Védj és boríts be mostan,
Te szép, te bölcs, örök.
Örökkön éltem, élek,
Csupán hüvelyt cserélek,

Mint Ulisszes-görög.
Áldom a nyüzsgő Rómát,
Mindennek átfogóját,
Pulyásan is nagyot.
Ma, hogyha úgy akarnám,
Alkonyi álom karján
Akár Remus vagyok.
Nézem a mai nőket,
A volt és lesz időket:
Be régen élek itt,
S be minden élet mindegy
S a Hold már ismer minket,
Vigyorog s nem hevít:
Sandítva száll Rómára.

A SÁTÁN KEVÉLYE

Életét végig gőgben élje
A Sátánnak fölKent kevélye.

Fakóan szirma ne omoljon:
Piros virág volt: pirosoljon.

Panaszra is görbülhet szája,
De rugja meg azt, aki szánja.

Komédiázzék, hogy ő elvet
Egy-egy megtagadott szerelmet.

S ha térdelve mondja imáját,
Pattanjon föl, mások ha látják.

Ha hisz és vár, remél és retten,
Kiáltsa azt, hogy ő hitetlen.

Ha szívébe kétségek szúrnak,
Zengedezzen hitet az Úrnak.

Sohse legyen asszony bolondja
S ha él-hal érte, meg ne mondja.

Ha futó csókra űzi ösztön,

Százsor ájuljon, esküdözzön.

Inség, betegség hogyha dúlna,
Járjon-keljen, mintha vidulna.

S Halál ha cirógatja csontját,
Farsangolón járja bolondját.

Ellenségeit udvarolja,
Mintha aggodalma se volna.

Krisztus tréfából se vezesse,
Akik szeretik, ne szeresse.

S ha az Élet már összemarta:
Jött a Halál, mert ő akarta.

(Sátán kevélye, szerencsétlen,
Jaj, nem így éltem, nem így éltem.)

AZ ELZÁRT KIRÁLY-LYÁNY

Mosolyom, e pajzán király-lyányt,
Vén, bús kapukkal ime elcsukom,
Arany-haját, nagy gyermek-szemét
Utálom, irigylem és unom.

Haját tépje, szemét kisírja,
Hadd öregedjék együtt meg velem,
Szokjék sötéthöz s maradjon el
Tőle is a kandi szerelem.

Emlékezzék, mikor csókoknak
Volt balzsamos, ezer, napos napuk
S csók-csengőre nyíltak szívesen
S ifjasan a zárt tömlőc-kapuk.

Fonnyadjon el gőgös pártája,
Mely a csók-díj selyménél szennyesebb,
S gyógyítsa meg vágját az Idő,
E bizsergő, enyhe, drága seb.

S majd hogyha a kapuk kinyílnak,
Felejtette legyen azt, ami volt:
Megölelem a fonnyadt, ősz lyányt,
Az aggszüzült, tört halál-sikolyt.

A BÉKÉS ELTÁVOZÁS

Száritson ki szemükből a Nap,
Kik egyszer is megnéztek.
Ne hagyjon az én suta arcom
Senkinek se szánó emléket.

Sors-intézőm a Semmi legyen,
Szem és fültömő Semmi,
Adassék meg nekem vád nélkül
S észrevevő vágy nélkül menni.

Hangomat a Semmi igya föl,
Mint az álmokat issza
S az én gyöngé, panaszos hangom
Ne jajgasson senkinek vissza.

Távozzak el én mindenkitől
Megsemmisülve, szökve,
Szemekből, fülekből távozzak
Emlékek nélkül és örökre.

Egy suhanás se árulja el,
Mit lelkem úgyis titkolt:
Valaki elment élet nélkül,
Valaki elment, aki itt volt.

Felejtsem el én is magamat,
Nagyboldogan felejtsem,
Önmagamból és a világból
Szédülve, zuhantva leejtsem.

Akkor se legyek majd senkié,
De ne is legyek árva,
Nézzek szép, hideg mosolygással
Az én hívó, örök arámra.

Nem voltam másé, se magamé,
Arám: a hideg Semmi,
Nincs jogom, hogy emléket hagyjak
És, jaj, nincs jogom emlékezni.

Feledt kérdésként, választalan
Bukjam csöndbe omoltan:
Ha nem voltam, ne vágyjak lenni
S maradjak titok, hogyha voltam.

AZ ÓPERENCIÁS TENGHEREN

Pucér mellemet vágyom betakarni
Felhőkkel mint az őszi, csöndes Ég,
Ne táncoljon tovább az Élet rajta:
Most már hadd jöjjenek a mesék.

Száz méter lenne borotvált szakálam,
Öreg az ajkam, fogam is hibás:
Olyan kicsi tenger lett a szivemből
S olyan nagy az Óperenciás.

Hát megpróbálom magam befelhőzni,
Szólni magamról unott a dolog,
Gyűl és dohog őszi mese és felhő,
Burkolt mellemre rágomolyog.

Volt egyszer, sokszor, volt talán ezerszer,
Hét mértföldes csizmáju hős, derék
Királyfi, ki szabad mellel elindult
És, himm-hámm, elnyelték a mesék.

ASSZONY ÉS TEMETŐ

SZIVEDET ISTEN SEGITSE

Szivedet Isten belátáshoz
Százszor segítse:
Egy kurta évig élek tán még,
Tán még eddig se.

Mit kezdenék sok-sok más nővel?
Hajrázva, újra
Csinálnám a régi játékot
Vágyva, borulva.

De ha szám-íze régi volna
S egy alkonyatkor
Érezném ízét a te szádnak,
Mi lenne akkor?

Jaj, hogyha téged más pótolna
Egyetlen egyszer,
Te, de meg én is, be megjárnök
Ily szerelemmel,

Nekem, tudom, bármely nagy csók is

Semmit se adna.

De neked, szegény, szegény asszony,

Jaj, mi maradna?

A FIAM BÖLCSŐJÉNÉL

Hüs lugasban vén, nyári napon,
Aludj, mikor az apád altat,
Kicsi fiam:
Felleg-bölcsőd sírva ringatom.

Álom-testecskédet legyezem,
Csókokra emlékszem, melyekből,
Kicsi fiam,
Nem hívott elő a szerelem.

Hogy ködből vagy és sohse valál,
Sohse fájt így szegény apádnak,
Kicsi fiam,
Közel lehet hozzá a Halál.

Édes magzat-vágyak teltenek,
Csak téged kíván már a csókom,
Kicsi fiam,
Aludj, aludj, vén apád beteg.

Vén nyár, vén sors, magtalan apa:
Akartad-e valaha látni,
Kicsi fiam,
Kóbor, bús apádat valaha?

Halál leseng e nyári napon,
Mintha én feküdnék bölcsődben,
Kicsi fiam,
S álom-arcocskád cirógatom.

AZ ŐSZ SZERELMEI

AZ ŐSZ PRÉDIKÁTORA:

Nincs szebb az Ősz kiszimatánál,
Őszi éneknél nincs szebb ének,
Altató nótája a vérnek,
S az Istennek nincs jobb dalosa,
Mint az ifju és őszi féreg,
Mely szól: „hihu, megyünk, megyünk.“
Már öltözik valahol a tél
S fagyos, roppant lábával topog,
Még Ősz sincs s az ifju dalnokok,
Estenden ha mélázik a szél,
Zengik az Ősz szent, nagy himnuszát.

ŐSZI FÉRGEK KARA:

Hihu, hihu, jaj már a Nyárnak,
Hihu, megyünk, megyünk,
Ezer ásók sirokat ásnak,
De víg az énekünk.

Hihu, hihu,
Az Élet oly hiú
S oly szép, mint őszi alkony
S oly szép, hogy elmegyünk
S oly szép az Élet-balkon
Virágos párkányán át
Bizton bukni a mélybe.
Hihu, hihu, megyünk
Danolva és nem félve,
A mi szent muzsikánkra
Ép lábu lessz a sánta,
Nyár-életű az Ősz,
Jámbor a nyári bűsz,
Minden kitárt, higgadt lessz
És minden rendszeres
Oltsd el a nagy lángokat:
Szeress, szeress, szeress,
Utólszor és kitártan,
Nagy, ölelő könny-árban,
Hihu, megyünk, megyünk.

AZ ŐSZ CSÓKJA:

Jöjjetek, kik a karolásnak
Fáradtjai vagytok, ám váltig
Csókolni tudnátok a halálig,

Kiknek a fogaik elvástak
S ajkakát marni szeretnétek,
Jöjjön minden szerelmi inség,
Csalódás, bánat, éhség, vétek,
Aki csak vágyakban maradt
S én csókotokba csókolom majd,
Az őszi Napot, magamat.
S csodálatos, nagy csókolódzás
Lessz az édes, őszi estéken,
Mely nem fáraszt úgy, mint a nyári
De telt lessz, mint tavaszkor, régen
S fiatal csókok tébolyával
Lép majd szívetekre a Tél,
Miként a Tavasz ibolyával:
Még csókol ajkatok s nem él.

ŐSZI FÉRGEK KARA:

Hihu, hihu, jaj már a Nyárnak,
Hihu, megyünk, megyünk,
Oltsátok el a nagy lángokat,
Szeressetek még egy utolsót,
Még szól a mi víg énekünk:
Hihu, hihu,
Az Élet oly hiu,
Megyünk, megyünk, megyünk.

ELDÖNTI A SORS

Rossz vagy, vagy jó vagy?
Nem születtem én kitalálónak
S nem is születtem rossznak vagy jónak,
De kedves, gyűlölt
Hiábavalónak.

Akarsz maradni?
Én, jaj-jaj, hisz alig tudok adni,
Igérni tudok és megfogadni,
De beváltani?
Inkább elszaladni.

Téged szeretlek,
Hogy Te szeretsz, nem is olyan fontos:
Két ember s mind a kettő bolondos.
Mi lesz velünk, majd eldönti talán
A Sors, e bölcs, gondos.

ASSZONY ÉS TEMETŐ

Valamit szeretnék:

Dalolni víg dalát a nőnek

És víg dalát a temetőnek

Eldalolni.

Magam akarnám

Jó útravalókkal ellátni

S az életbe belekiáltni

A vígságot.

A temetőnek

Tán jussa lessz mihamar hozzám

S a nőről vígan gondolkozván:

Olyan mindegy.

Édes anyámnak

Azt üzenem, szép volt az élet

S érdemes volt harcolni véled,

Asszony-szerelmem.

Derék, szép élet:

Rossz néemberé és jó anyáé,

Ők igazak és ők a máé

Mindörökkön.

Hát hadd daloljak

Harsányat és szépet a nőnek

S testvérének: a temetőnek;

Megérdemlik.

A VÉN CSAVARGÓ

1

Farkasordító, gonosz télben
Életem, ez a vén csavargó,
Vergődik, fut gyilkos veszélyben
Hajhó, nem éri hangom el.
Rongyoltan és térdig a hóban
Hol erre, hol amarra tart,
Megáll, kis ereje fogyóban.

Hajhó, egy útszéli keresztnek
Támaszkodik a vén csavargó:
Nem az ő útja, útatvesztett
S ez a kereszt tán sírkereszt.

S nincs más jel a vad hómezőben.
Estelegve és ködbeszóttan
Forgószél-lován össze-vissza
Száguld a fehér Fagy-Halál
Dermesztve, füttyülve, vakítva.
Vén csavargó, itt nincs tovább
S az a fa-Krisztus se segít meg,
Hajhó: az élet nem adódott

A bús galileabeliknek.

2

Hát lefekszünk és álmodunk,
Mint az elfeledett rege
S édes álmokban vesz meg minket
Az Isten hidege.
Hajhó, hát lefekszünk és álmodunk.

3

Pompás és kicsiny palotában
Párfümös, párás, jó meleg,
Csókos illatú, kis termekben
Vár a legnagyobb leány.

Szűz, de pompásabb az Életnél,
Bölcs, de nyugtalan telivér
S az ő kész, szent hálósobája
Megér száz, híres csarnokot.

Ő az Életnek el-nem-értje,
Ő az a Gyönyör-Valaki,

Kiért nem kár a kárhozás sem,
Kiért nem nagy adó az üdv.

Édes ágyába vonja forrón
A vén csavargót ez a lány
S a legégibb muzsika hallik
A legemberibb éjjelen.

4

Így fagyott meg a vén csavargó.

A VÁROS LEÁNYA

A Biblia is vallja
S búgják bús, ódon énekek:
Falánkabban fal férfiut a nő,
Mióta város építettett.

Márvány-omlasztó rózsza
Régi Zeus-templom falán:
Bekúsztá, fogta diadalmasan
Sziveinket a városi lány.

Óh, Város, én imádlak,
Ha nem Budapest vagy, de más.
Egyszer a harmadik emeleten
Párisban ért egy szép riadás.

Süldő lány vetkezett volt
Függöny-feledten, mint titok,
Mely készülön, kegygel, kegyetlenül
Valakinek majd megnyílni fog.

Mint az induló Végzet,
Szűz hó-teste úgy villogott,
Mint amikor a temetők során
Sikló, bús lidércfény hint lobot.

Soha tán a Halált még
Így nem látták tolvaj szemek,
Egész szegény csók-préda nememért
Lelkem jajgatón megremegett.

Leskődtem őszi estben,
Míg az ablak sötétre vált
S aztán betakartam a szivemen
Két illetlent: Csókot és Halált.

Azóta Halál és Csók
Itt élnek bennem vétkezők:
A Város leánya falura jött
S virágokat gyilkol a mezőn.

A LEGSZEBB ESTE

Be nagy Tél zuhant rám hitben, vágyban, célban,
Valakim, egy Asszony, nálatok is Tél van?

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.